

KAPTAN ÇİLLİ ve Şehrin Dedektifleri

MUSA YAŞAROĞLU

GÜLCE
İLK GENÇ timaş

Çizer: SERDAR TURALI

Yekta Gibi Olmak

Mahallenin ara sokağındaki boş arazide çocuklar top oynuyordu. Beton zemin, yüksek binalar ve arada bir geçen arabalar... Klasik şehir hâli işte. Onca gürültü patırtı içerisinde pek de yeşil olmayan zemin üzerinde kıyasıya bir maç...

Altışar kişilik takımların mücadelesi beraberlikle devam ediyordu. Kalede 9 yaşındaki Emir vardı. Avını bekleyen aslan gibi kollarını ve gözlerini kocaman açarak dikkat kesilmişti. Yekta topu kaptığı gibi kaleye doğru sürmeye başladı. Bir çalım, bir dönüş, bir bacak arası... Sonra da ayağını tüm gücüyle topa savurdu. Top Emir'in

koluna da çarpıp kale direği yerine konulan iki taş arasından geçti ve gol oldu.

Emir hemen itiraz etti:

“Topu elle alıp geldin. Haksızlık bu!”

Yekta’nın yüzündeki sevinç bir anda öfkeyle karıştı. Çocukça bir gülüş yerine keskin bir bağırış çıktı ağızından:

“Sen anlamazsın bu işlerden, git evinde çizgi film izle!”

Sahada bir sessizlik oldu. Emir’in gözleri doldu, dudakları titredi ama tek kelime etmeden kenara çekildi. Yekta ise ortada hâlâ kollarını iki yana açmış, kendini alkışlıyormuş gibi zaferini kutluyordu.

“Biri gelsin de řu kaleyi doğru düzgün tutsun! Küçük çocukla oyun oynanmaz zaten!”

Hasan, Ela ve Sevgi’nin gözleri birbirine kaydı. Hiçbiri sesini çıkarmadı. Çünkü herkes biliyordu: Yekta sinirlenirse oyunu bozar, sahayı terk eder, geriye tatsızlık kalır. Çocuklar eğlenmeye gelmişti, kavga etmeye değil. Ama bu sessizlik, içten içe daha çok can yakıyordu.

Emir gözyaşlarını sile sile evine doğru yürürken yalnızca Hasan ve Sevgi arkasından baktı. Ela ise yüzündeki öfkeyi saklama ihtiyacı bile

duymuyordu. İçinde büyüyen tepki, ilk fırsatta Yekta'ya karşı bir patlamaya dönüşecekti.

Yekta ise kimsenin duygusunu umursamıyordu. Sahanın ortasında kendini bir kahraman gibi görerek konuşmaya devam etti:

“Şu maçta benim ayarımda bir tane adam yok mu be? Hiç zevk vermiyor sizinle maç. Öğrenin şu işi biraz!”

Maçın ikinci yarısı, baştan sona keyifsiz geçti. Yekta istediğine faul yapıyor, hoşuna gitmeyen her harekete laf yetiştiriyordu. Herkes onun gölgesinde eziliyordu.

Maç bittiğinde Yekta'nın takımı galip gelmişti. Çocuklar soluğu mahalle bakkalında aldı. Elleriindeki meyveli sodaları açıp sevinçle içmeye başladılar. Ortak olmayan tek kişi Hasan'dı. Elindeki bozuklukları cebinde sıktı, kendine bir şey almadı.

Yekta hemen fırsatı yakaladı:

“Ne oldu Hasan, miden mi kaldırmıyor yenilgiden sonra?”

Hasan gözlerini kaçırarak yanıtladı:

“Meyveli sodanın sağlıksız olduğunu söyledi öğretmenimiz. Ondan içmiyorum ben.”

Yekta kahkahasını bastı:

“Sen de başımıza doktor kesildin be! Süt çocuğu musun? O zaman sana süt alalım!”

Onun kahkahasına diğlerleri de katıldı. Kimi içten değildi ama yine de kahkaha attılar. Çünkü Yekta’ya karşı çıkmak cesaret isterdi. Biraz önce Emir’in yaşadığı kırgınlığı bu kez Hasan yaşıyordu. Gözleri buğulandı, dudakları titredi. Bir şey söylemedi. Omuzlarını düşürüp evin yolunu tuttu.

Ela artık daha fazla dayanamadı. Gözlerini dikerek Yekta’ya döndü:

“Kalbinin taşlaşmış senin! Arkadaşlığın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun Yekta. Bir gün anlarsın!”

Ela’nın sözleri sokağa ağır bir sessizlik bıraktı. Az önce gülen çocuklar başlarını öne eğdi, kimse konuşmadı. Yekta ise hiç aldırmadan sırtarak oyun alanından ayrıldı. Diğlerleri de birer birer dağıldı. Gün, kimse için mutlu tamamlanmamıştı.

Gece / Evde

Yekta odasında bilgisayarın karşısındaydı. Dışarıdaki sert tavırları burada da değışmiyordu. Online oyunda takım arkadaşlarıyla buluşmuştu. Ekrandaki renkler hızla değışiyor, kulaklıklarından sert sesler geliyordu.

Bir hata oldu. Bu kez öfke ile takım arkadaşı Berke'ye patladı:

“Kalın kafalı mısın oğlum, önüne bak ya!”

Berke yazışma kutusuna yalnızca “Pardon” yazabildi.

Yekta'nın cevabı hazırды:

“Senin yüzünden kaybettik. Bir daha bu takım girme!”

Kulaklıkları çıkardı, telefonu kenara fırlattı. O an fark etti ki başkalarına savurduğu öfke dönüp dolaşıp kendi içine çarpıyordu. Yalnızlığın sert duvarları arasında kalmıştı.

Odanın köşesindeki aynaya göz attı. Yüzündeki bir tebessüm yansıyordu oradan. Dudakları kıvrıldı, kendi kendine mırıldandı:

“Kazanmak budur.”

O bencilliğin zirvelerinde dolaşırken aynadaki gözlerin derininde ince bir yalnızlık gizlendiğini fark edemezdi elbette. Aynadaki gözler hâlâ gülümsüyordu. Ama bu gülüşte bir başınalığın soğukluğu vardı.

Belki de bunu görmek istemedi. Başını yastığa koydu. Uykuya dalmadan önce ne kadar yorulduğunu düşündü.

En çok konuşan oydu. En çok bağırان oydu.
En az dinleyen yine oydu.

Bilmediğı bir şey vardı ki böyle nezaketsiz hareketlerine devam ederse herkes yavaş yavaş, fark ettirmeden ondan uzaklaşacaktı.

Şehirden Uzakta

Kaptan Çilli'nin uzun ötüşleri bile Yekta'ya uğramadı. Annesi Sebahat Hanım zorla indirdi onu yatağından. Bir yandan da yakınıyordu:

“Oğlum sen artık genç sayılırsın. Hâlâ kendiliğinden uyanamıyor musun? Ne olur uyan artık!”

“Anne ne diyorsun ya sen sabah sabah!”

“Okul diyorum, kural diyorum, sorumluluk diyorum, güzel yavrum!”

“Anne ne okulu yaaa! Bugün cumartesi...”

Sebahat Hanım bir an duraksadı. Sonra da

Yekta'yı öylece odanın ortasında bıraktı.

“O kadar alıştırmışsın ki beni günü bile unutmuşum. Yatabilirsin o zaman biraz daha kuzucugum!”

“Ya anne uyku mu bıraktın ki yatayım. Allah Allah!”

Yekta, kendisine aldırmadan giden annesinin arkasından sinirli sinirli baktı. Sonra da o an aklına geleni yapmak üzere hızlıca giyindi.

Mutfağa geçip annesine piknik çantası hazırlattı. Arkadaşlarıyla şehri çevreleyen ağaçların altında piknik yapacaklardı. Sebahat Hanım, bundan haberdar olmadığı için şaşırdı:

“Oğlum sen böyle bir şeyden bahsetmedin hiç. Yani piknik işinden...”

“Şimdi karar verdim anne. Ne olacak sanki?”

“Oğlum bakalım diğer arkadaşların müsait mi? Gelirler mi?”

“Ben dedikten sonra gelecekler tabi. Ne işleri olacak. Sen dört sandviç ve meyve suyu koy yeter.”

“Yekta nazik olmayı ne zaman öğreneceksin sen?”

“Sen işlerini çabuk bitirdiğinde anne. Hadi biraz acele et.”

“Kime ne diyorum ki ben? Ne bana ne babana

ne de ablana benzedin. Çok kaba davranıyorsun Yekta. Lütfen kendine çeki düzen ver biraz.”

“Olur anne öyle yaparım bir ara.”

Sebahat Hanım iyice sinirlendi ama artık bir şey demedi. Sonra da piknik çantasını oğluna uzattı. Yekta ona teşekkür bile etmeden evden hızla çıktı.

İlk iş Hasanlara uğradı. Onu bir iki bağırtı ile yatağından kaldırıp yanına aldı. Birlikte arka mahalledeki Sevgi ve Ela’yı da piknik yapmaya hazır hâle getirdiler. Ela bu emrivaki hareketlerden hiç memnun kalmamıştı. Bunu söylemekten de çekinmedi:

“Yekta bu nasıl bir şey ya böyle! Kendi kafanda bir oyun kurup bizi de buna alet ediyorsun!”

“Bu ne demek şimdi Ela? Şikâyetçiysen neden buradasın o zaman?”

“Beni Sevgi çağırdı çünkü. Onun üzülmemesi için kabul ettim.”

“Etmeseydin o zaman. Eğer bu pikniğe geleceksen kurallara da uyacaksın.”

“Hangi kuralmış bu acaba Yekta Bey? Kim koydu kuralları?”

“Ben... Yani biz. Öyle değil mi Hasan? Sevgi...”

Hasan ve Sevgi çekingen gözlerle birbirlerine baktılar. Aslında ikisinin de bundan haberi yoktu. Bir süre sessizlik oldu. Sonra Sevgi bir şeyler demek zorunda kaldı.

“Elacığım benim hatırım için artık bunu uzatmayalım. Güzel bir piknik yapalım birlikte. Tıpkı öncekiler gibi...”

Hasan da araya girdi:

“Evet, Ela bence de bu iyi bir fırsat. Bakın öğlen ezanı okunuyor. Artık geç kalmayalım daha fazla.”

Ela, Yekta’ya kızsda da diğer iki arkadaşı için daha sesini çıkarmadı. Dörtlü, şehrin kenarındaki ormana girdiler. Niyetleri çok uzaklaşmadan güzel bir serinlikte piknik yapmak ve akşam karanlığa kalmadan geri dönmekti. Yalnız evdeki hesap çarşıya uymadı.

Pikniğe giderken birbiriyle uzlaşamayan ekip üyeleri Yekta ve Ela bile orman havasının etkisiyle anlaşmaya başlamışlardı. Saklambaç, ebelemece, yakan top, mendil kapmaca derken birçok oyun oynadılar.

Öyle ki geçen saatlerin farkına bile varmadılar. Şehrin gürültüsünden uzakta olmak onlara çok iyi geldi. Haziran başında iyice bastıran sıcaklar, uzun ağaçların gölgesinde yitip gitti.

Bunun farkına vardıklarında güneş batmak üzereydi. Durumu anlayan Yekta hızlıca toplanmak gerektiğini diğerlerine bağırarak söyleyince Ela yine kızdı:

“Yekta, neden nazikçe konuşmuyorsun?”

“Ela şuan nazik olmaya vaktim yok. Hızlıca eve dönmeliyiz. Mahalleden çok uzaklaşmışız. Yarım saatten fazla yol gideceğiz daha.”

“Anladık Yekta. Sen hep aynı kalacaksın!”

Sevgi daha fazla dayanamayıp yine araya girdi:

“Arkadaşlar, lütfen acele edelim. Güneş batıyor. Ailelerimiz bizi çok merak etmiştir.”

Hepsi telaşla sağa sola koşturmaya başladı. Çantalar aceleyle toplandı, oyunların neşesi yerini sessiz bir kaygıya bıraktı. Ormanın uğultusu, akşamın sessizliğiyle daha da ürkütücü gelmeye başlamıştı.

Yolun ilerleyen kısmında, hafif bir rüzgâr esti. Ağaçların dalları gıcırdadı, yapraklar uğuldu. Çocukların yüzüne bir ürperti yayıldı. Sanki orman da onlara “geç kaldınız” diye fısıldıyordu.

Evde onları neyin beklediğinden haberleri yoktu. Ama dönüş yolundaki adımlar, içlerine işleyen tuhaf bir endişeyle daha da ağırlaşıyor-

du. Hava kararmış, ortalık sessizleşmişti. Üstelik Yekta kolundaki akıllı saatine baktığında hattın çekmediğini fark etti. Bunu arkadaşlarına söylemenin kimseye faydası olmayacaktı.